

Φαίνεται πως σε

αρκετούς ανθρώπους, που είτε έχουν είτε δεν έχουν σχέση με την Εκκλησία, υπάρχει η αντίληψη ότι θα πρέπει, για να είναι πιστοί, να εφαρμόζουν κάποιους νόμους – εντολές σε τέτοιο σημείο, ώστε να χάνουν την ελευθερία τους και να αφαιρείται η προσωπική επιλογή.

Αν και αυτό έχει μια δόση αλήθειας, όμως δεν είναι όλη η αλήθεια! Πράγματι η Εκκλησία στηρίζεται στους κανόνες, στις αποφάσεις των συνόδων της, στην Αγία Γραφή, στα συγγράμματα των Πατέρων και γενικά στην ιερά Παράδοσή της. Άλλωστε έχει μια ιστορία δύο χιλιάδων χρόνων στο διάβα των οποίων κατέγραψε την εμπειρία και τη διδασκαλία της, ώστε να μπορούν οι άνθρωποι να ξέρουν πώς θα ζήσουν και να μην παραπαίουν σε πλάνες και ατομικούς τρόπους σωτηρίας.

Όμως ο κάθε άνθρωπος, ως ξεχωριστή προσωπικότητα και έχοντας τις ιδιαιτερότητές του, δεν είναι δυνατό να αναπτυχθεί και να «ανδρωθεί εις άντρα τέλειον του πληρώματος του Χριστού», να ολοκληρωθεί δηλαδή ως πρόσωπο εν Χριστώ, αν δεν βαδίσει με το δικό του τρόπο τον εντελώς προσωπικό του δρόμο προς συνάντηση του Κυρίου του.

Ο σύγχρονος Σέρβος άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς θα πει: «Εγώ για τη διαφύλαξη των ιερών κανόνων είμαι πρόθυμος να θυσιάσω τη ζωή μου, αλλά παράλληλα για τη σωτηρία ενός ανθρώπου θυσιάζω όλους τους ιερούς κανόνες». Αυτή τη θεώρηση έχει η Ορθοδοξία μας, που εκφράζει το πνεύμα του Χριστού που βεβαιώνει ότι «το Σάββατο διά τον άνθρωπο και όχι ο άνθρωπος διά το Σάββατο».

Ωστόσο, είναι ανάγκη να τονίσω ότι το πρόβλημα δεν το έχει η Εκκλησία η οποία γνωρίζει το πώς θα καθοδηγήσει τα παιδιά της και να τους δείξει «οδόν σωτηρίας», αλλά οι άνθρωποι που προτιμούν την ασφάλεια των κανόνων και των νόμων αντί της ελευθερίας. Όταν δηλαδή ένας επιλέγει για μια ζωή να αγωνίζεται να εφαρμόσει τους κανόνες της Εκκλησίας, χωρίς να προσπαθεί να δημιουργήσει σχέση αγάπης και ελευθερίας με το Χριστό ως πρόσωπο, βρίσκεται σε λάθος δρόμο. Είναι μεν «καλός χριστιανός» κατά το γράμμα, αλλά του λείπει το πνεύμα που ζωοποιεί.

Βέβαια, το να επιλέγει κάποιος να δημιουργήσει προσωπική αγαπητική σχέση με το Χριστό, ως πρόσωπο που είναι ζωντανό και υπαρκτό κι όχι ιδέα, σημαίνει ότι αρχίζει να μπαίνει στην ομορφιά και τον πόνο της περιπέτειας. Γιατί, όπως σε όλες τις σχέσεις όπου υπάρχει ελευθερία, βιώνεται η χαρά της ευρύτητας όπως και ο πόνος της ενδεχόμενης σιωπής Του.

Με το πιο πάνω δεν σημαίνει, ασφαλώς, ότι καταπατούνται από εγωισμό και επιπολαιότητα οι κανόνες της Εκκλησίας, αλλά τηρούνται ως έκφραση αγάπης κι όχι τυπικά και συμφεροντολογικά. Έτσι, γίνονται μέσα που διευρύνουν την ελευθερία, αναπτύσσουν το πρόσωπο και δίνουν χαρά. Αυτά τα βιώματα ευκολύνουν στην κατανόηση των εντολών ως «δείκτες ελευθερίας».

Πράγματι, είναι κρίμα να ζούμε το Ευαγγέλιο ως να είναι Κοράνι, δηλαδή με μια προσκόλληση στο «γράμμα του Νόμου» και να χάνουμε την ουσία, που είναι η σχέση με το ζωντανό Θεό. Το πρώτο, βέβαια, προκαλεί ικανοποίηση, ασφάλεια, αίσθηση δικαίωσης. Το δεύτερο προϋποθέτει περιπέτεια, ρίσκο, πήδημα στο κενό. Ποιο άραγε θα διαλέξει ο άνθρωπος; Μα και ποιος μπορεί να πει στον άνθρωπο τι θα διαλέξει;

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com